

Det är bara på en enda punkt jag önskar komma med ett förklarande tillägg. Den gäller frågan om filosofer eller icke-filosofier lämpligen bör bedriva filosofihistorisk forskning. Man tycks här i någon mån ha missuppfattat mig; kanske uttryckte jag mig oklart. Självfallet menar jag att filosofihistorikern *helst* bör ha även filosofisk skolning; när det gäller den moderna filosofiens historia torde det vara ofrånkomligt. Med filosofisk skolning avser jag då helt trivialt universitetsutbildning i ämnet filosofi. På samma sätt måste, kanske ännu självfallnare, matematikhistorikern ha en ordentlig matematisk utbildning. I min tes "att en filosof inte bör skriva filosofiens historia" (i denna form kanske väl tillspetsat uttryckt) betyder "filosof" en forskare som är *helt yrkesfilosof*, aktivt engagerad i att föra sin tids filosofiska vetenskap framåt. Han saknar i regel historisk utbildning, enligt vad erfarenheten tycks visa ofta nog också vad som kan kallas historiskt sinne. Hans huvudintresse är, eller blir åtminstone alltför lätt, att konsekvent bedöma filosofiens historia med utgångspunkt från sin egen tids filosofiska problemställningar. Detta medför enligt min mening stora risker för ensidighet och orättvisor vid behandlingen av det förgångna.